

nem tu-

kis leányt
póztott s
n, kana-
yott rik-
és látva,
kodót.

m, a kik
ott zsem-
A fejük
am, meg-
zsemlét.
ki beteg
bár a
kodott, a
türelmét,
dig nem
en odább

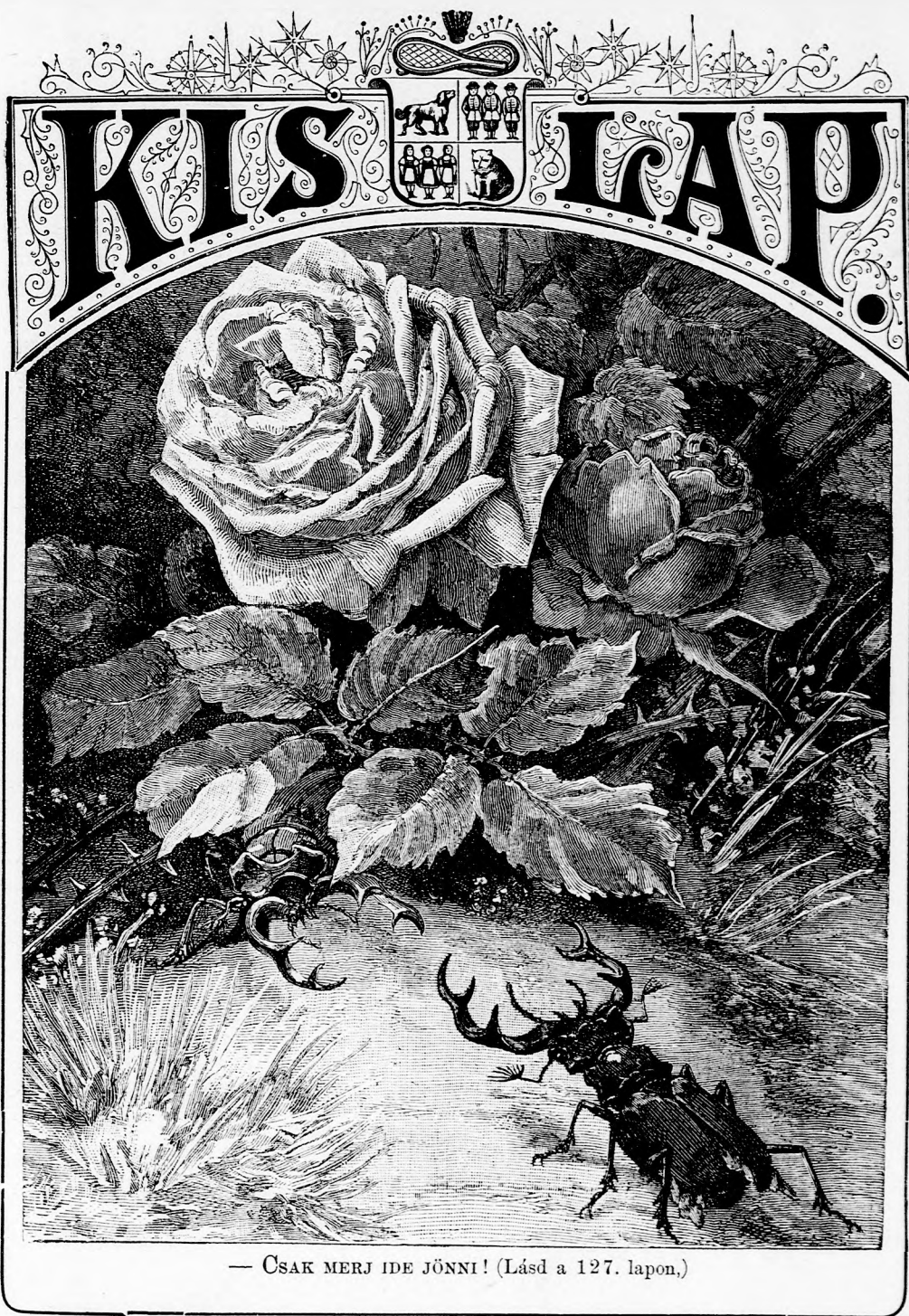
valamit
gy rosz
ju társa-

e abban
sim közt
rjgyülé-
ek! Kár,

31, 2 n,

ni, hogy a
resztet al-
tét: az első
idő-mérté-
yiséget, a
ötödik az
hatodik az
egy betű

eum-épület.
társulat.

— CSAK MERJ IDE JÖNNI! (Lásd a 127. lapon.)

XXIX. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. augusztus 23-án.

A SZERETET ÚTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

z a valaki, a kire Teréz számított, Palika volt. Holnap megjön és ha a kedves Matild kisasszonynak testvére, hát persze mindig vele lesz s akkor természetesen Teréz is ott lesz, mert Andornak semmi dolga a nevelőnővel. És akkor ő meg Palika majd együtt fognak mulatni, Andort pedig nem eresztik maguk közé, csak azért sem.

Andor szintén örömmel várta a vendéget. Ugy elunatkozott már a sok magányos játékban, olvasásban, hogy alig várta a játszótársat.

— Ha beteg is, mégis jobb, mint ez az örökké duzzogó kis királyné. Aztán itt a jó levegőn majd megerősödik. Gondolom, nem igen fogja Terézzel tölteni az időt, hanem az én pajtásom lesz.

A szegény Palika, mialatt uton volt, nem igen sejtette, hogy a fényes kastélyban a dussgazdag Kartai család két gyermeke oly türelmetlenül vár reá, a beteges szegény fiura. Ha gondolt reájok, mindenesetre inkább Terézre gondolt, a kitől már előbb is kapott ajándékot, segítséget. Andorról csak épen annyit tudott, hogy ott van.

— Annál jobb, hárman vigabban leszünk, gondolá.

Valamivel korábban érkezett meg, mint várták s Andor épen ekkor nem volt otthon. Örült ennek Teréz, szinte tapsolt örömeiben.

— Palika ugyis az én vendégem, az én játszótársam lesz, én fogadom is elő-

ször, én vezetem el szobájába. A szegény beteg bizonyosan fáradt a hosszú utazástól, pihenésre lesz szüksége s Andor nem is fogja látni vacsora idejéig.

Ilyet gondolva sietett Matild kisasszonynyal a kapu elé, hol a kocsí már megállt és Palika kiugrott. Teréz kissé csalatkozott Palikában. Azt hitte, valami szomorú képű, mozogni is alig tudó, félholt fiú fog a kocsiból kiszállani; de biz' ez a Palika nem egészen olyan volt. Gyöngye, vézna fiúcska volt, az igaz, arca rendkívül halovány, szemei beesettek, látszott rajta, hogy hosszas, nagy betegségen ment keresztül; de azért csöppet sem volt szomorú, szemei élénken ragyogtak, vidáman mosolygott s azonnal láthatta mindenki, hogy Palika eleven, vigfiú, a kin még a nagy betegség sem tudott kifogni. A mint kiugrott a kocsiból, ujjongva szökött testvérnénikéje nyakába.

— Itt vagyok, Tildikám! Jaj, de boldog vagyok, hogy láthatlak! Olyan kellemes volt az utazás! És itt milyen szép minden! Talán bizony ebben a nagyszerű kastélyban fogok lakni?

— Természetesen, mert mi is itt lakunk, felelé Matild, megcsókolva testvérét. — Nézd, Palika, ez itt a kedves Teréz kisasszony, ki annyi jóssággal gondolt rád, küldött neked orvosságra, mulatságra valót.

Palika őszinte hálával fordult Terézhez s így szólt:

— Megköszöntem levélben, de tudom, hogy nem valami szépen; hanem most annál inkább megköszönhetem...

— Oh, soha se beszéljünk most már arról, felelé Teréz. Nagyon szeretem, hogy

eljöttél, majd játszunk sokat, meglásd, mennyire megerősödöl itt a jó levegőn. Jöjj csak, élvezetlek a szobádba... az is a kertre nyílik... csupa virág van az ablak előtt. Szereted-e a virágot?

— De mennyire! Csakhogy ott a városban jóformán nem is láttam... kertben pedig már oly rég nem is jártam!

— Járhatsz itt eleget... majd együtt fogunk kertészkedni, ásunk, kapálunk, virágot ültetünk. Hanem most pihenj egy kicsit és rendezkedjél el a szobádban.

Karon fogta és felmentek a csinos szobába, melyet a nevelő szobája mellett rendeztek be a kis vendég számára. A szegény fiú, ki még soha sem látott ilyen fényes nagyuri kastélyt, alig győzte bámulni a szép termeket, melyeken keresztül mentek, azt pedig alig tudta elhinni, hogy ő is ilyen szép szobában fog most egy pár hétig lakni.

— Ez már aztán egészen más, mint otthon a mi szűk, sötét szobácskánk, mondá gyönyörködve. Jaj de szép itt minden! Ugy-e Tildi? Igaz a! Hát Andor hol van? Azt irtad, hogy itt egy fiú pajtásom is lesz.

Teréz arcán egy kis boszuság látszott. Mit kérdezősködik Palika mindjárt Andor után? Hát nem érheti be azzal, hogy itt van ő, Teréz? Hanem persze, nem tudhatja, hogy ők ketten nem szeretik egymást, Palika bizonyosan azt hiszi, hogy illik Andor után tudakozódnia.

— Andor kint sétál valahol a mezőn, felelé Teréz aztán kurtán.

— Majd haza jön озsonnára, akkor megismerkedtek, tévé hozzá Matild kisasszony. Hanem most, Palikám, kissé

rendbe kell hoznod magadat. Poros vagy, meg kell mosakodnod, át kell öltözködnöd. Azután majd bemutatlak Kartai urnak.

Teréz tudta hogy ennek így kell lenni, ámbár ő azt szeretette volna, ha Palika mással senkivel sem beszél, csak ő vele. Távozott tehát, de az ajtóból még vissza kiáltott:

— Én a kertben leszek... ha majd elkészülsz, jöjj oda.

Palika, mikor egyedül maradt testvérével, újra megölelte, megcsókolta s alig tudta, mit tegyen örömeiben.

— Jaj de szép itt minden! Milyen pompás lesz itt tölteni a nyarat, ugy-e? Alig várom, hogy láthassam azt a jó Kartai urat, a ki olyan jó volt és ide hívott. Ugy e, nagyon jó ember?

— Valóban az, kedvesem. Nagy hálával tartozunk neki, annál inkább, mert minden kérdés nélkül, magától gondolt arra, hogy ide jöjj. És a fia, Andor, szintén kedves jó fiú.

— De Teréz is kedves leányka, ugy-e?

— Az... csakhogy kissé makranczos... néha bizony elég bajom van vele. Hanem az nem tartozik reád, te légy figyelmes iránta, ő is nagyon nyájasan, jósággal emlékezett meg mindig rólad.

A két testvér ekkép elbeszélgetett s Palika mihamar megtudta, hogy és miként vannak a dolgok a kastélyban, hogy Teréz árva s hogy Andor és atyja nem igen rég kerültek vissza az ősi kastélyba. Mire Palika átöltözött, épen megjött Andor, ki atyjával járt volt kint a mezőn. Matild kisasszony bemutatta Kartainak Palikát, ki illedelmesen köszönte meg a jóságot,

hogy ide hozatták. Kartai nyájasan simogatta meg a sápadt fiucskát és barátságosan mondá:

— Isten hozott, kedves fiam, van itt hely bőven. Nénikéd majd gondodat viseli, aztán rajta légy ám, hogy mire a nyár elmulik, piros-pozsgás, erős legény váljék belőled, azért hozattunk ide. Azt akarjuk, hogy rád se ismerjenek, mire őszkor a városba visszakerülsz. Andor fiam! Ime új pajtásod, lásd szívesen.

Andor nyájasan lépett Palikához, kezét fogtak és alig pár perc alatt már egészen megbarátkoztak. Karonfogva sétáltak ozsonnál. — Ozsonna után Teréz hívta Palikát, sétálganak a kertbe. De Andornak más terve volt.

— Még nagyon meleg volna Palikának ott járni, mondá. Majd kimegyünk este felé. Most megmutatom neki a kastélyt és elmegyünk az istállóba, megnézni a lovakat. Van ám olyan szelid kicsi lovacskáink, hogy még te is rá fogsz ülni, Palika. Meglásd, milyen pompás multság a lovaglás.

— Azt már szeretném! felelé Palika. Menjünk, nézzük meg a lovakat.

Teréz duzzogva fordult el.

— No hát menjetek. Én nem megyek.

Ott is hagyta őket mindjárt és mérgeződve gondolá:

— Tessék! Andor elcsábítja tőlem Palikát is... lefoglalja magának, mintha csupán hozzá jött volna... csak azért

sem teszi azt, a mit én kívánok... oh! inkább ne is jött volna ide ez a Palika... utoljára is csak Andornak lesz mulatsága. Pedig hogy örültem neki!

Mialatt a kis királyné így mérgelődött, a két fiu semmi bajt sem gyanítva vígan járt-kelt mindenfelé. Legelőször is a lovakat nézték meg s Andor

fölültette a maga ponyjára Palikát, ki életében most ült először lóháton s nagy gyönyörűségét találta benne, mikor egy párszor lassu lépésben körül lovagolt az udvaron. Andor mellette lépdelt és fogta a kantárt.

— Ne félj semmit, biztatta pajtását. Nagyon jámbor, szelid állat, nem rüg ki.

TUDÓS JENŐCSKE. (Lásd a 125. lapon.)

Egy-két nap alatt megtanítlak én lovalgolni.

Mikor ezt a mulatságot megelégtették, bementek a kastélyba s itt Andor mindenféle érdekes dolgokat mutatott új pajtásának. Aztán elvezette a maga szobájába s ott megpihentek a sok járás-kelestől, elbeszélgettek eddigi életükről és rövid idő alatt jóformán mindent tudtak egymásról, olyan bizalmas jó barátok lettek, mintha már évek óta ismerték volna egymást. Palika látta, hogy Andor, ki pedig a kastély gazdag urának a fia, csöppet sem kevély, hanem úgy bánik szegény vendégével, mintha egészen hasonló sorsuak volnának s maga mondja:

— Voltam én is szegény fiu, még szegényebb mint te, Palika. Persze, most jobb dolgom van, de nem voltam én akkor sem boldogtalan, sőt most talán még több a boszuságom ezzel a Terézzel... Nini! Esteledik! Teréz bizonyosan kint van a kertben és várja, hogy oda menjünk, én bizony megfeledeztem róla. No, fog megint haragoskodni!

— Hát szokott haragos lenni?

— De mennyire! No, de én nem akarok róla rosszat mondani... meglehet, hogy veled inkább köt barátságot. Siessünk most hozzá... igazán nem vettem észre, hogy annyira eltelt az idő.

Kimentek a kertbe és csakugyan ott találták Terézt, ki egy padon olvasgatott. Azaz csak úgy tett, mintha olvasna, de valósággal nem tudott egy sort sem elolvasni a mérgelődéstől. Mikor a két fiu közeledett, föl sem tekintett rájuk, mintha csöppet sem törődne velök. Andor pedig jól látta, hogy haragszik, a miért anyyi

ideig magára hagyta. Megpróbálta tehát hogy kiengesztelje.

— Most már kellemes lesz sétálni, mondá. Jöjj, Teréz, te jobban ismered a kertet, a virágokat, mutogasd meg Palikának.

— Én már eleget sétáltam, nem megyek, felelé Teréz hidegen.

— Oh, máskor elsétálgatsz órákig is... most meg, úgy látom, olvastál, hát nem lehetsz fáradt.

— De igenis fáradt vagyok.

— Hát csakugyan nem jössz?

— Nem!

Ha egy kicsit kérték volna, aligha rá nem szánja magát, mert titokban nagyon ohajtotta, hogy kedvencz virágait megmutogassa Palikának. De hát Palika nem ismerte a szeszélyes kis királynét, Andor pedig, mikor hallotta a durczás »nem«-et, hamar elvesztette a türelmét és így szólt:

— No ha nem jössz, hát maradsz. Elsétálgatunk mi nélküled is.

Karon fogta Palikát és odább mentek. Mikor már eltűntek a bokrok közt, Teréz haragosan csapta össze a könyvet és beszaladt szobájába. A vacsoránál is szótlan és kedvetlen volt, sietett lefeküdni s jó ideig sirdogált, mielőtt elaludt.

— Tudhattam volna előre, hogy semmiben sem lehet örömem, mióta Andor itt van, duzzogott magában. Hiába örültem annak, hogy Palika itt lesz... ez is csak boszuságomra való.

Arra nem gondolt, hogy csöppet sem kellett volna boszankodnia, hanem vigan tölti a délutánt, ha elkiséri Andort és Palikát a lovakhoz, aztán a kastélyban

tett körütra. Igen, de akkor nem azt tette volna, amit maga akart, hanem a mit Andor mondott. Már pedig a kis királyné inkább akart sirni, unatkozni, hogysem mást tegyen, mint amit ő maga gondolt ki. Mért tegyen ő Andornak a kedvére, mért ne Andor az övére?

— Azért sem teszem ezután sem! Azért sem! Ugyis olyan boldogtalan vagyok... gyűlölöm őket... mindnyájukat... azért is!

Addig duzzogott, sirdogált így, míg végre mégis csak elaludt.

(Folytatása következik.)

NYÁRI KIRÁNDULÁS.

A FENESI berekben
Nincs fogyatékos
gyerekben,
Csakugy forr a
fju, lány
S játszi, vidor
valahány.

Tyukokkal feküdt le mind
S mire hajnal pírja int:
Talpon készen a sereg
S rendben, sorban lépeget.

Vigan csendül éneke
Föl a dombon, völgybe le
S harmatos rét ösvényén
Vad-virágot tépre mén.

Len, a bérczi fák alatt
Lelnek lombos sátrakat,
Szárak galy gyűl s a kicsik
Szalonnájok pörkölik.

Lábuknál a vig Szamos
Mindent gyöngy-tisztára mos
S látni benne, mint nyilall
Tarka kö közt tarka hal.

Nosza, hol van a horog?
S lelkök nem is háborog,
Söt ujjongnak egyaránt:
Béla egyet hogy kiránt.

Bezzeg, van most vig hahó,
Összefut a sok bohó,
Vájnak kis tavat neki
S a hány: buzgón eteti.

S ha már halat kifogák:
Halnak mind a vízbe hág
S csapják szelik a habot,
Mig a foguk is vaczog.

Nó's hát öltözködni most!
Ott hagyják a kék Szamost,
Tul a verseny-pálya int:
Indulnak is futva mind.

Egy már féluton kiáll,
Más csak hátul sántikál,
De, ki célhoz érkezik:
Megtapsolja mindenik.

E játékot váltja más,
Labda, sárkány, birkozás,
Egyikök mond versikét,
Más hintázza Erzsikét.

S tréfa, dal közt nap telik,
Rózsa-felhős estelig,
Mi csak nézzük öregek —
Mért is nő meg a gyerek!...

Béla bácsi.

A HÁROM MOGYORÓ.

— Népmese. —

ESÖTÉTEDETT, az estharang megkon-
dult s a fásasztó
napi munka után
lassanként nyuga-
lomra készültek az em-
berek. Hanem odakint a
szérüs kertben még mo-
zogtak a munkások és
sétaközben odavetődtem.
Mit csinálhatnak ilyen
későn? Hát csinálni
nem csináltak semmit, hanem körül ülték
az öreg András gazdát és nagy figyelem-
mel hallgatták.

— Talán bizony mesét mond, András
gazda? kérdém.

— Az ám, nem hagynak békét ezek
a fiatalok, hát már csak mesélek nekik egy
régii mesét, melyet még siheder koromban
hallottam.

— De már azt én is meghallgatom.
Vannak nekem is kis barátaim, kis fiuk
és leányok, a kik nagyon szeretik a mesét.
Majd én aztán nekik mondom el. Ide ülök
ni, közel, hogy jól halljam. Kezdje el,
András gazda.

Az öreg nem kérette magát, hanem
elkezde, illetéknépen:

— Hol volt, hol nem volt, az operen-
cziás tengeren is tul volt egyszer egy
szegény özvegy asszony és annak volt
négy gyermeke. Nagyon szegények voltak
s egy nagy erdő szélén laktak egy kis

házikóban, melyet még a gyermekek apja
épített volt; mikor meghalt, nem is ha-
gyott az özvegynek és árváknak egyebet
ennél a házikónál. Maguknak kellett meg-
keresniök a mindennapi kenyeret, az pedig
nem volt könnyü dolog.

A gyermekek közt Petike volt a
legnagyobb, lehetett már vagy tizenkét
esztendő. Jó fiu volt és bizony sokat
segített a háznál. Nemcsak gondot viselt
kis testvéreire, hanem még keresett is
mindennap valamit a konyhára. Kiment
az erdőbe és gyűjtött száraz galyat, föl-
rakta talyigára és bevonszolta a közeli
városkába, hol mindig akadt vevő; más-
kor meg epret, gombát és más efféléit
szedett s vitt a piacra, Persze, alig pár
krajczárka volt az, a mit kapott, de hát
azon is vehetett kenyeret és más szüksé-
ges apróságot. Soha sem tartott meg
semmit a maga számára s ha már épen
egy-két fölösleges krajczárja volt, kis test-
véréinek vett holmi apró csemegét, hadd
legyen néha egy kis örömük.

Egy reggel Petike jókora kosarat vett
a karjára és így szólt:

— Kedves anyácskám, kimegyek az
erdőbe gombát szedni. Sok eső volt a
héten, bizonyosan sok szép gomba nőtt.
Jól ismerem a helyeket, a hol a legszeb-
beket találhatni. Holnap beviszem a
vásárra, a városiak nagyon szeretik és
tudom, annyi pénzt kapok, hogy egy hétre
való kenyeret vehetek.

— Az bizony nagyon jó lesz, ked-
ves fiam. Már ugyis fogytán van a ke-
nyerünk.

Petike tehát vidáman neki indult az
erdőnek. Ismerte ő az erdő minden zugát,

nem kellett félteni, hogy eltéved. Ment is egyenesen egy olyan hely felé, a hol már sokszor szedett jóféle gombát. De a mint most oda ért, nem talált semmit.

— Ejnye no, hiába jöttem ide... pedig bizonyosnak hittem, hogy itt bőven találok. Sebaj, megyek tovább.

Ment, mendegélt, mindig figyelmesen nézegetve szét a földön gomba után. De hiába nézegetett, gombát nem látott. Hanem egy helyen kis pocsolót pillantott meg s a pocsolóban egy méhecskét látott vergődni. Valami baja eshetett szegénykének, hogy oda került a veszedelembé; szárnyai már egészen elázta, már kicsi hiba volt, hogy végkép el nem merült. Petike, a mint megpillantotta, nagyon megsajnálta.

— Oh te szegény méhecske, hogy kerültél te oda a vízbe? Nem neked való hely az, mindjárt belefulsz. Megállj csak, segítek én rajtad.

Fölkapott egy száraz gallyat s ügyesen, óvatosan kiemelte vele a méhecskét, aztán napos helyre tette.

— Így ni! Látod, most mindjárt rendben lesz a dolog, szárnyaeszkáid megszáradnak, aztán odább röpködhetsz.

Örvendve nézte, hogy a méhecske

mint rázogattja, törölgeté nedves szárnyait, lábacskáit. A meleg nap pár pillanat megszáritotta s ekkor a méhecske vig

döngéssel felröppent, a magasból pedig, Petike nagy csodálkozására, így szólt:

— Köszönöm, jó Petike, a mit velem tettél. Majd jelentem a királynénak.

Petike nevetett, mert a méhkirálynéra gondolt.

— Az bizony nem sokat segíthet

hogy nézegetett is, gombát nem látott és már aggódni kezdett. Meglehetősen el is fáradt s leült kissé pihenni. De alig ült le, hanyatthomlok futva rohant feléje egy kicsike fiatal nyul, egyenesen az ölébe ugrott és könnyörögve mondá:

— Jó fiu, oh védelmezz meg! Egy gonosz róka üldöz... már nem bírok tovább futni... ha megfog, széttép. Dugj el valahová!

— Bujj ide a kosárba, így ni. A kosarat a karomra veszem s úgy megyek tovább, a gonosz róka nem fog látni.

Megindult, de már ott termett a róka s szaglászva, fogait vicsorgatva mondá:

— Megállj csak, barátocskám! Egy mihaszna nyulat szemeltem ki magamnak ebédre, már majd el is fogtam, de itt hirtelen eltűnt. Pedig jó orrom van, érzem, hogy itt van. Mutasd csak, mi van abban a kosárban.

— Azt biz' én nem mutatom.

— Eszeden járj, mert megbánod! fenyegetőzék a róka. Most már bizonyos, hogy az én prédám van ott.

rajtam. Jobb szeretném, ha a kosaramat tele szedhetném gombával, mert különben éhezni fogunk.

Meg is indult újra dolgára, de akár-

Add elő!

— Nem adom. Takarodjál!

— Azt hiszed? No hát vagy a nyulat adod ide, vagy téged téplek szét.

— Csakhogy birni is kellene ám, róka koma.

Petike izmos fiu volt, nem ijedt meg egykönnyen és most is gyorsan egy fához ugorva, letört egy vastag ágat, aztán így szólt:

— Látod ezt a dorongot, róka barátom? Nem szivesen bántok senkit, de ha rögtön nem pusztulsz innen, olyat ütök a fejedre, hogy soha sem kelsz föl többé. Most hát egy, kettő, — mars!

A róka, mikor a vastag dorongot a feje fölött látta, ijedten szökött hátra. Belátta, hogy itt nem boldogul s dühösen ugyan, de mégis odább állott. Petike pedig még jó darabon vitte a nyulacskát, mignem ez kidugta fejét a kosárból, szétnézett, aztán hirtelen kiugrott s elfutott, ezt kiáltva vissza:

— Köszönöm, jó fiucska, a mit velem tettél. Nem fogom elfelejteni, majd jelentem a királynénak.

És eltűnt a bokrok közt. Petike pedig ilyenformát gondolt:

— Az már csak furcsa lehet, az a nyulak királynéja. Bizony jobb lett volna, nyulacskám, ha elvezettél volna olyan helyre, a hol gombát találok.

Mivel azonban a nyulacska nem vezette, hát maga keresgélt tovább, de már ma sehogysem volt szerencséje, nem talált semmit. Egészen elbusulva ballagott tovább, mikor egy sűrű tövisbokorból zörejt és fájdalmas nyöszörgést hallott. Odanézett, hát egy gyönyörű őzikét pillantott meg, mely már lihegni is alig birt a fáradságtól, reszketett a félelemből s úgy belebonyolódott a tövisbokorba, hogy nem birt kimenekülni; pedig ugyancsak rajta

volt ám s minduntalan hátra tekintgetett, mintha attól remegett volna, hogy valami ellenség terem ott mellette.

— Szegény őzike! szólt Petike. Nagy bajba jutottál... megállj no! Mindjárt segíték rajtad.

És bár a tövisek megvérezték kezeit, széthajtotta az ágakat, úgy hogy az őzecke kiszabadult.

— Köszönöm, jó fiu, hogy megsegítettél. De most még valamire kérek. Vadászok üldöznek, mindjárt itt lesznek, már hallani a zajt... ha kérdik tőled, merre futottam, kérek, ne árulj el!

— Ne félj semmit. Nem azért szabadítottalak ki, hogy eláruljalak. Csak fuss szaporán, nem lesz semmi bajod, lesz rá gondom.

— Köszönöm, jó fiu, nem fogom elfelejteni, majd bejelentem a királynénak.

És az őzike eltűnt. Petike épen azon kezdett tünődni, micsoda furcsa dolog az, hogy most meg már az őzike is a királynéjáról beszél; de nem törhette rajta sokáig a fejét, mert pár pillanat múlva már ott termett a vadásztársaság, mely az őzet üldözőbe vette volt. Petike már sokszor látta az erdőben ezt a társaságot s jól tudta, kikből áll. Legelől egy ősz, öreg férfi lovagolt, a ki nem volt más, mint maga a király; mellette egy hatalmas termetű, villogó, fenyegető tekintetű férfi lovagolt, ez pedig a kormányzó volt, a kire az öreg király rábizta az ország dolgainak intézését. Mert a király már beteges volt, belefáradt az uralkodás nehéz gondjaiba, fia pedig nem volt, csak egy kicsi leánykája, a kire persze nem lehetett rábizni

az uralkodást. Az a kormányzó pedig kegyetlen, gonosz férfit volt, a ki sok kegyetlenséget vitt végbe, csakhogy erről a jó öreg király nem tudott semmit, mert senki sem juthatott el hozzá, hogy panaszt tegyen. A kormányzó mindig azt jelentette neki, hogy minden rendben van, az országban minden ember boldog, azért nem is hallani soha panaszt.

Ezen a napon az öreg király kissé jobban volt s kedvet kapott vadászni. Meg is indultak, fölverték egy őzet, de ez hirtelen eltűnt s helyette Petikét látták ott a bokor mellett. A király megszólította:

— Hallod-e, kis fiu, egy őz futott éppen most erre, látnod kellett... mondd, merre futott?

Petike mélyen meghajtottta magát a király előtt, de nem felelt.

— Talán néma vagy, fiu? kérde a király.

A kormányzó azonban megsuhogtatta lovaglő ostorát s így szólt:

— Nem lesz az néma, folséges királyom, hanem engedetlen ficzkó. Mindjárt fog beszélni.

És rá akart vágni Petikére. De a jó öreg király megtiltotta.

— Nem szabad bántani, mondá. Előbb tudnunk kell, miért nem felel. Ne félj semmit, kis fiam. Nézd, itt van egy fényes arany, ezt neked adom, ha megmondod, merre futott az őz.

Petike mereven nézett a csillogó aranyra. Eddig csak hiréből ismerte az aranyat, most könnyű szerrel hozzá juthat, többet érne az, mint akár tíz kosár gomba... csak meg kell mutatnia, merre futott az őzike s olyan kincset visz haza,

hogy három hétre nem kell szükségtől félniök.

De ez a gondolat csak egy pillanatig tartott, aztán így szólt Petike:

— Felséges királyom, jól tudom, hogy engedelmességgel tartozom, de azt is tudom, hogy a király jó és nemes szívé, a ki nem kíván senkitől gonosz cselekedetet. Láttam azt az őzikét, tudom, merre futott, de megígértem neki, hogy nem árulom el. Mutathattam volna felségednek hamis irányt, de soha sem szoktam hazudni, most sem teszem. Büntessen meg felséged, de én nem szegem meg ígéretemet, nem árulom el a szegény üldözöttet.

A kegyetlen kormányzó újra suhogtatta ostorát, de az öreg király szigorúan mondá:

— Senki se merje bántani ezt a jó kis fiut. A ki jó tette fogadkozott és szavát tartja még ha baj éri is, az jutalmat érdemel. Azt az őzikét nem fogjuk tovább üldözni, haza megyünk. Te pedig, derék kis fiu, nemes bátorságodért ime fogd ezt az aranyat.

És odaadta Petikének a fényes aranyat. A kormányzó, ki szeretett mindenkivel kegyetlenkedni, titkon mérgeledött, de nem tehetett semmit, csak azt morogta:

— De hiszen majd fülön fogom én még ezt a vakmerő ficzkót!

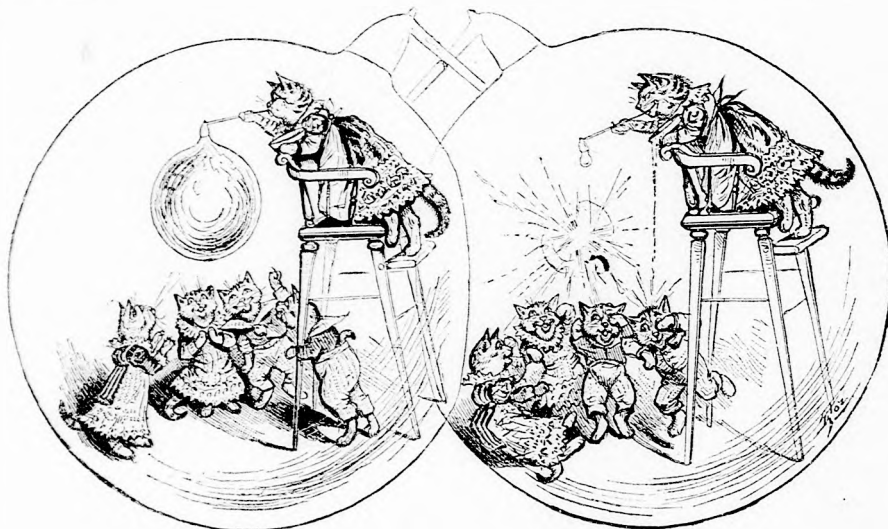
A király intett s az egész vadásztársaság megfordult, elvágatott, Petike pedig, kezében a fényes arannyal, sokáig bámult utánok. Alig tudta elhinni, hogy nem álmodik, hanem valósággal megtörtént vele mindez. De a csillogó arany ott volt a markában, tehát nem lehetett semmi kétség.

— Ez már aztán derék dolog, szólt ujjongva. Holmi hitvány gombát kerestem és fényes aranyat találtam... De nem... nem szabad a szegény gombáról olyan megvetőleg beszélni... bezzeg jó volt máskor és jó lesz még ezután is, ha elfogy az arany. Csak azért sem megyek üres kosárral haza... keresek gombát csak úgy mint máskor... tudok még egy helyet, amott a nagy hegy tövében, ott bizonyosan találok.

Oda ment s csakugyan tömérdek gombát látott. De a mint az elsőhöz hozzányult, hogy letörje, egy vékonyka hang szólalt meg:

— Ezt ne bánts, Petike, ez most az én sátorom.

Petike ijedten bámult oda s a gomba kalapja alatt egy iczipiczi kis alakot pillantott meg, ragyogó aranyos öltözékben. Még meg sem gondolhatta, ki lehet az, mikor a kis alak újra megszólalt:

BUBORÉK. (Lásd a 126. lapon.)

— Ne ijedj meg, Petike, mi jó barátok vagyunk. Én a tündérek királynője vagyok és jól tudom, hogy te ma rövid idő alatt három jótettet vittél végbe, három alattvalómat mentetted meg. Mert a méhecske, nyulacska és őzecske alakjaiban az én tündéreim voltak, az én szolgálatomban jártak s az a baj, hogy míg ilyen alakban vannak, nincs meg a tündérezük, veszedelem érheti őket. De meg-

mentetted őket és már máskor is sok jótettél szegény szenvedő állatkákkal. Én tehát meg akarlak jutalmazni. Nézz a kosaradba, ott a jutalmad.

Petike a kosárba nézett és majdhogy nem nevetett.

— Három mogyorót látok itt, mondá.

— Ugy van, három mogyorót. Csak hogy ezek nem afféle közönséges, enni való mogyorók. Ha valami nagy, igen

nagy baj érne, akkor törj fel egy-egy mogyorót és hívj engemet segítségül. De ne feledd, hogy csak akkor szabad ezt tenned, ha igazán nagy a veszedelem és a magad erejéből nem tudsz segíteni a bajon; mert azt nem szeretem, ha holmi haszontalanságért háborgatnak. És még arra figyelmeztetek, hogy e kincsedről senkinek, de a világon senkinek sem szabad semmit tudnia.

Ezzel a tündérkirályné eltűnt.

(Vége következik.)

HŰSÖLÉS.

(Képpel a 120—121. lapokon)

JAJ de nagy a hőség,
Már alig hogy állom,
Akármerre járok,
Helyem sem találok.

Ugy-e kis Viczuskám,
Te is izzadsz szörnyen?
Majdhogy el nem olvadsz?
Megesik az könnyen!

Megesik a babun,
Ha viaszból készült
S a nyári forró nap
Sokáig veá süt.

No de ne félj semmit,
Tudok én hűs helyet,
Árnyas fák tövében
Találunk rejteket.

Egy sugár sem érhet,
A napernyőm megvéd,
Igy már bevárhatjuk
A hűs, kedves estét.

TUDÓS JENŐCSKE.

(Képpel a 116. lapon)

ABBAN az egész kerek erdőben, Jenőcske fogadni mert volna rá, nem volt olyan nagy tudós, mint ő. Meg is bámulta a kis madár az ágon, a nyulacska pedig csupa merő csodálkozásból elfelejtett futásnak eredni, űlve maradt, hogy közelebről láthassa a jeles tudóst.

Ment is Jenőcske büszkén és komolyan előre, hátra sem tekintve Mariskára, a ki nyomon követte, csak néha-néha maradozva el, hogy egy szép vadvirágot letépjen. Menetközben pedig így gondolkozott Jenőcske:

— Ma aztán engem fog a nevelő ur megdicsérni. Valahányszor Lajos kint jár az erdőben és tele szedi ezt a pléhdobozt füvekkel, bogarakkal, mindig agyon dicséri, aztán három nap is nézegetik. Majd visszék én annyit, hogy két hétre is elég lesz.

És a hol egy boldogtalan bogárkát megpillantott, megfogta, megölte és bedugta a pléhbörtönbe. Növényt is tépett jobbra-balra annyit, hogy végre már nem fért több a dobozba.

— Most már mehetünk haza, mondá elégedetten.

— Nem bánom, felelé Mariska. Nekem is van már szép bokretám.

Otthon mindketten átadták a nevelő urnak, a mit hoztak.

— Ej, de csinos bokréta, szólt a nevelő. Vizbe teszszük, s a mamácskának adjuk, örülni fog neki.

— Az semmi, mondá Jenőcske. De én mit hoztam!

És kiszórta az asztalra a sok növényt, bogarat. A nevelő nagyot nevetett.

— Mit hoztál? Hát nagy csomó szemetet! Rosszat is tettél, mert cél nélkül elpusztítottál sok növényt, megöltél ártatlan rovarokat. Mindenki csak abba fogjon bele, a mihez ért s haszontalanul a növényt sem szabad pusztítani. Lám,

Mariska csak egy kis bokrétát hozott, de ezzel örömet okoz. Te belefogtál olyanba, a mihez nem értesz, mert még nem tudod, mely növényeket, rovarokat érdemes gyűjteni. Jegyezd meg, hogy a mihez tudomány kell, azt nem szabad csak úgy vak-tában próbálgatni, mert a ki teszi, nevet-ségessé válik.

BUBORÉK.

(Képpel a 124. lapon.)

JAJ de szép, de gyönyörű!
 Alljuk hamar mind körül!
 Buborék,
 Piros, kék,
 Vörös, sárga, ott meg zöld.
 Ezerféle színt is ölt,
 Csillog-villog
 Libeg-lobog
 S milyen fényes ha ránézünk!
 Tisztán mutatja a képünk
 S a mi fő,
 Egyre nő,
 Már olyan mint egy nagy alma...
 Vajh' mitől van ily hatalma?
 Miből lehet? Talán kristály?
 Vagy sürüre szőtt ezüst szál?
 Avagy talán enni jó
 S nem egyéb mint vajgolyó?...
 Jaj, mi lett?
 Szétrepedt!
 Belefolyt szemünkbe, szánkba,
 Kóstoni a ki kívánta,
 A mit kívánt, nyelheti,
 De tudom, nem szereti!
 Szemünk csipi, nyelvünk marja,
 A gyomrunk is fölkkavarja,
 Az a szép
 Tarka kép
 Szappanlé volt, nem egyéb!

A HARAGOS SZOMSZÉDOK.

(Képpel a czimlapon.)

MESSZE környéken, legalább is husz ölnyi körületben nem volt olyan szép és hatalmas bogár, mint Dorgó, a nagy szarvasbogár. A kert legszebb jázmin-bokra alatt ütötte föl tanyáját s mindenféle apró-cseprő rovar félve elkerülte, mert jaj lett volna annak, a ki a hatalmas Dorgó erős szarvai közé kerül.

— Itt én vagyok az ur, az én engedelmem nélkül senki se merjen itt megtelepedni, mondá kevélyen.

Egy reggel azonban csak úgy hüledezett a bossuságtól és csodálkozástól. Mert a mint kitekintett a bokor alól, hát az utacska tulsó szélén, a rózsabokor alatt, egy másik szarvasbogarat pillantott meg, mely nem kérdezett semmit, hanem ott megtelepedett.

— Hát te mit keressz itt? rivalt rá Dorgó. Nem tudod, hogy ez az én birodalmam?

— Az a bokor igen, de ez a rózsabokor nem, felelt Morgó. Itt én fogok lakni, akár tetszik neked, akár nem.

Nem tetszett biz'ez Dorgónak, de egyelőre elfojtotta bossuságát, mert látta, hogy szomszédja is jól megtermett legény. Hanem legalább azzal töltötte bossuzját, hogy így szólt:

— Én is lakhattam volna ott, de az a tövises rózsabokor nagyon kellemetlen lakóhely, csak olyanak való, a kinek nincs más hajléka.

— Oh persze! Hiszen az egész világ a rózsát dicséri, csupa illat a lakásom s te most csak azért beszélsz így, mert belátod, milyen ügyetlen voltál, hogy nem ezt választottad. Én csak azért is itt maradok.

Igy pöröltek, feleseltek s mindinkább neki mérgesedtek, míg végre Dorgó dühösen kirontott a maga bokra alól, a szomszéd ellen.

— No megállj, mindjárt elpusztitlak innen, nem fogsz többé hetykélkedni.

— Csak merj ide jönni... várlak! (Lásd a czimlapon.)

A kevély Dorgó hogy ne mert volna! Vitézül rátámadt ellenfelére, de ez is vitézül védelmezte magát s hatalmas szarvaikkal ugyancsak sebezgették egymást. Észre sem vették a nagy viaskodásban, hogy egy fiu közeledik.

— Két szarvasbogár... épen jó lesz a gyűjteményembe...

És hirtelen lehajolva, mindakettőt megfogta, bevitte a szobába és ott gombostűre tűzve, egymás mellé helyezte a rovaros szekrényben. Sokáig vergődtek, kinlódtak, míg lassan-lassan elfogyott az erejük.

A haldokló Dorgó még így sohajtott:

— Oh miért nem tudtunk békésen megférni egymás mellett! Most is boldogan élhetnénk, elég hely lett volna ott akár még tiznek is!

— Magunk kerestük vesztünket! sohajtá Morgó. Te azzal, hogy irigyelted tőlem a jó hajlékot, én azzal, hogy csak azért is meg akartalak boszantani. Mint jó szomszédok osztoztunk volna a boldogságban, mint haragos rossz szomszédok itt együtt mulunk ki nagy kinosan.

KÉPREJTVÉNY.

TALÁLÓS MESÉK.

Melyik oldalára fekszik az ökör?

*

Milyen szőre van legtöbb a szürke lónak?

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sz. B. (Kolossvár.) Köszönet a kedves küldeményért, melyet, utról hazatérve, kellemes meglepetésül találtunk itt. Ép ez az oka annak is, hogy közlése egy-két számmal később. De el nem később. — **Horváth Irén.** Kivánságnak megfelelő kis szindarabokat találsz bőven a »Forgó bácsi színháza« című kötetben, mely az Eggenberger-féle budapesti könnyvkereskedésben jelent meg, vagy tizenhat szindarabbal. — **Volhofer Gizella.** A rejtvény jó s alkalmilag majd sorát kerítem. — **Szász Piroska.** Forgó bácsi szíves örömmel felel minden kis olvasójának, csak hogy nem minden kérdésre. A mit tankönyvekből vagy más egyszerű módon meg lehet tudni, annak magyarázásába nem bocsátkozhatom, mert akkor ez a rovat végtelen hosszúra terjedne: a te kérdésed is olyan s na történelmi tankönyvben utána lapozgatsz, megtalárod a feleletet. Forgó bácsi olyan dolgokról ad e rovatban felvilágosítást, melyek az említett körön kívül esnek. Ezt tájékozásul közölve veled, soraidra különben megjegyzem, hogy nemcsak a »büntetés« rovatába nem helyezem, hanem meg kell dicsérnem, mint gondos, tiszta írást, melyet örömmel olvastam. — **Hma néni.** Az első tulságosan el van nyújtva, több a bevezetés, mint a csekélyke történet. A másik beszélyke meg alapjában hibás. Az életben megtörténik ugyan, bár szerencsére nagyon ritkán, hogy egy-egy koraérett s korán romlott gyermek olyan szörnyű gondolatra vetemedik, de az olyan tett különben nem a gyermek eszmeköréből való s így beszélni sem szabad róla. Egyik művet sem közölhetjük, de más, újabb küldemény talán jobban be fog válni. — **Weisz Gyula.** Rejtvényed rosszul van megszerkesztve: a feladványba egy é-t irtál és négy l-et, a megfejtésben pedig van két é és három l. — **Madarász Andor.** A fáhasáb története mutatja ugyan a Gondviselés csodás utait, de különben nem olyan történet, mely közlésre volna érdemes. Gyilkosságok leírása nem a »Kis Lap«-ba való. Írásod és a fordítás azonban dicséretet érdemel. — **Freund Regina.** Az ismeretségnak én is örvendének. Kivánságnak talán teljesíthetem rövid idő múlva s a kért tárgyat megkapod, de nem a »Kis Lap«-ban, mert nem oda való, hanem külön. Üdvözöllek! — **Magyar Agoston.** Az eset, ha csakugyan megtörtént, eléggé érdekes arra nézve, a kívül történt: de nincs úgy elmondva, hogy mást is érdekelhetne. Aztán a végső következtetésed nem is helyes. Miért sajnárod, hogy a kis özike visszakerült az anyjához? — **Mater Remigia.** Az esztergomi felsőbb nőnevelő intézetre vonatkozó értesítést, sajnálatunkra, nem közölhetjük, mert, mint lapunk beosztása mutatja, nincs olyan rovatunk, melyben ilyen közlemény

helyet nyerhetne. A napi tárgyak általában nem esnek a »Kis Lap« közleményeinek körébe s így csak e helyen említhetjük meg, hogy Esztergomban a néhai Sezitovszky János bibornok-herceg-primás által alapított felsőbb nőnevelő intézet egyike a jelesb ilyen tanintézeteknek s méltán megérdemli a szülők figyelmét. — **Redlich Ella.** A lap azért jelent meg a szokottnál korábban, mert rendes megjelenése napja ünnepre esett. Hogy hetenként kétszer is szívesen látnád, azzal kedves bókot mondtál Forgó bácsinak, ki azonban azt feleli: a jóból is megárt a sok. Egyébre is kell idő, nemcsak szórakoztató olvasmányra. — **Hoffmann Sándor.** Versecskéd bizony még nem vers. Hanem majd idővel, pár év múlva talán irsz igazi verset is, ha majd megtanultad a versírás szabályait. — **Politzer Margit és Artur.** A rejtvény hiányos, mert az ilyen feladványt akkép kell megszerkeszteni, hogy minden kockába jusson egy-egy szám. Így, a mint be-küldtél, nagyon is könnyű. — **Agorasztó Melanie.** Egy kis simitással talán sorát ejtem. Az a közmondás különben nem régi jó magyar közmondás, hanem német példaszó s csak le van fordítva. — **Sternfeld Vidor.** Megelégedésemre szolgál, hogy az intés nálad fogatos volt s gondosan, tisztán irt mostani leveledből látom, hogy ígéretedet komolyan meg is akarod tartani. Ez nekem örömemre, neked hasznodra fog válni, mert megszokod a rendes, csinos írást. Versecskéd nem rosszabb, mint a milyet olyan kis fiutól várni lehet: de közlésre még nem való. — **Schvitzer Nóra.** A nyári reggel és a zivatar leírását, mint sikerült gyakorlatokat, megdicsérhetem. A közölhetőség mértékét azonban nem érik el s általában pusztá leírást, melynek egyéb célja nincs a leírásnál, a »Kis Lap« nem közöl. Minden közleménynek tanulságosnak vagy ismeretnyújtónak is kell lennie. — **Vámosy György.** Történetkéd nem sikerült. Azok a fiúk nem tettek rosszat azzal, hogy a kutyát megfűrésztették; szereti azt a kutya, uszni pedig jobban tud, hogysem baj érhetné, ha egy lánczba ütközik. — **Lindenbaum Ilma.** Dolgozatod, egy kis simitással közölhető, de előbb tudnom kell, saját műved-e vagy fordítás és ha fordítottad, honnan? — **Schvartz Berta.** Az a levél, melyre a megrovás vonatkozott, valóban rongyos szélű volt. Mivel pedig te azt írod és a tanító ur bizonyítja, hogy a te leveled nem volt ilyen, nem lehet más a megfajtás, mint hogy kis olvasóim közt van még egy leányka, kinek éppen az a neve, mint neked. Annyi ezer közt ilyesmi gyakran előfordul s a megrovás természetesen annak szól, aki megérdemelte. — **Rusznják Sarolta.** Küldheted, s ha egyebütt — habár más feldolgozásban is — még meg nem jelent, kiadom, ha arra való. — *Több rendbeli rejtvény,*

elbeszélés stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhető.

BÜNTETÉS.

A következők leveleit nem vettem tekintetbe: *J. S.* (Rongyos papiros, poczás írás.) *F. b.*

Jótekonyság.

Tihanyi Miklós árvái javára: Schik Mariska 16¹/₂ frot, mint egy színi előadás jövedelmet. (E jelentékeny összeghez a következő sorok voltak esatolva, melyeket a derék kis közreműködők fáradságának méltó elismerésül közölök: Kedves Forgó bácsi! Örömmel sietek tudatni kedves Forgó bácsival s általa »Kis Lap«-unk olvasóival, hogy néhai Tihanyi Miklós színművészünk apátlan árvái javára folyó hó 9-dikén itt Erdődön színi előadást tartottunk s Jákó Mariska (Szatmárról,) Matlaszkovszky Giza (Ér-Szent-Miklósról) s Antal Mariska, Poszvék Olga és én — mindhármán erdődiék — a »Kis Lap« 1883.-dik évi 3. és 15-dik számaiban megjelent »A tollkés« és »A vöröshordó« című darabokat adtuk elő kedves szüleinkből s rokonainkból, valamint több meghívott vendégből álló társaság előtt. Nem említve a magunk számára nyert tapokat és számos virágbokrétát, a kis árvák javára 16 frot 50 krt vettünk be, mely összeget midőn ide mellékelve küldjük, fölkérjük kedves Forgó bácsit, szíveskedjék azt mindnyájunk részvételével mellett a kis árvák javára kézhez juttatni. Folyó hó 16-án a Halmi-árvák javára hangversenyt fogunk tartani, melynek jövedelmét annak idején egy rövidke tudósítással szintén kedves Forgó bácsihoz fogjuk küldeni. Erdőd, 1885. augusztus 10-én. Tisztelője s hű előfizetője: *Schik Mariska.*), Wolf Julesa 1 frot.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.